

Så blev han muslim

Hur Umayr ibn Wahb al-Jumahi blev Muslim

Umayr ibn Wahb al-Jumahi återvände säkert från Slaget av Badr. Hans son var kvar, som fånge hos Muslimerna. Umayr fruktade att Muslimerna skulle straffa hans son väldigt hårt på grund av förföljelsen han själv hade gjort emot Profeten och tortyren som han hade plågat följeslagarna med. En morgon så gick Umayr till den Heliga Moskén för att göra tawaf runt Ka'bah och dyrka sina idoler. Han fann Safwan ibn Umayyah sitta nära Ka'bah. Han gick fram till honom och sade, "Im Sabahan [God morgon], Quraysh ledare." Safwan svarade, "Im Sabahan, Umayr. Låt oss prata en stund. Tiden går bara när man pratar."

Umayr ibn Wahb satte sig bredvid honom. De två männen började komma ihåg Badr, den stora förlusten som de hade lidit och de räknade fångarna som Muhammad och hans Följeslagare hade tagit fast. De blev väldigt bekymrade över det höga antalet av stora Quraysh män som hade blivit dödade av Muslimernas svärd och som låg begravda i massgraven vid al-Qalib i Badr. Safwan ibn Umayyah skakade sitt huvud och sade suckandes, "Vid Gud, det kan inte komma någon bättre efter dem." Umayr svarade, "Du har rätt." Han förblev tyst en stund och sedan sade han "Vid Ka'bahs Gud, om jag inte hade någon skuld eller någon familj som behöver mig, så skulle jag gå till Muhammad och döda honom, avsluta hans uppdrag och stoppa hans ondska."

Han fortsatte med en svag och dämpad röst, "Och min son är bland dem, min resa till Yathrib skulle vara utan några tvivel." Safwan ibn Umayyah lyssnade uppmärksamt på Umayrs ord och önskade att detta tillfälle inte skulle försvinna. Han vände sig till honom och sade, "Umayr, lägg alla dina skulder i mina händer och jag skall betala dem för dig oavsett mängden. Gällande din familj, så ska jag ta hand om dem precis som min egen familj och ge dem det som de behöver. Jag har tillräckligt med rikedom för att garantera dem ett bekvämt liv." Umayr svarade honom, "Överens, men håll det här samtalet mellan oss hemligt och berätta det inte om det för någon." Safwan sade, "Jag ska hålla det hemligt."

Umayr ibn Wahb lämnade Masjid al-Haram med elden av hat mot Muslimerna brinnande i sitt hjärta. Han började räkna vad han behövde för uppgiften som han givit sig själv. Han visste att han hade hela stödet och förtroendet av de Quraysh som hade familjemedlemmar som var fångar i

Madinah.

Umayr fick sitt svärd slipad och täckt med gift. Han kamel gjordes i ordning och hämtades till honom. Han satte sig på kamelen och red iväg mot Madinah med ondska i sitt hjärta. Umayr kom fram till Madinah och gick direkt till moskén för att leta efter Profeten. När dörren till moskén klev han ner och band fast kamelen. Vid den stunden så satt 'Omar med några Sahaba nära dörren till moskén och pratade om minerna från Badr, antalet fångar de hade tagit och hur många från Quraysh som hade blivit dödade.

De mindes också vilka handlingar av mod som Muslimerna hade visat, både Muhajirun och Ansar och tackade Allâh för den stora segern som Han hade givit dem. Just då så vände sig 'Omar om och såg Umayr kliva ner från sin kamel och gå emot moskén och svinga sitt vapen hotfullt. Förskräckt, ställde han sig upp och skrek, "Detta är hunden, Allâhs fiende, Umayr ibn Wahb. Vid Allâh, han har endast kommit för att göra ont. Han ledde Mushrikeen emot oss i Makkah och han var en spion åt dem precis innan Badr. Gå till Allâhs Sändebud, ställ er omkring honom och varna honom att denna smutsiga förrädare är efter honom."

'Omar skyndade själv iväg till Profeten och sade, "O Rasulullâh, denna fiende av Allâh, Umayr ibn Wahb har kommit med sitt svärd och jag tror att han kan bara vilja någonting ont." Profeten [Sallallahu 'aleihi wa Sallam] sade, "Låt honom komma in." Omar gick fram till Umayr, tog tag i hans rock, pressade sitt svärd emot hans hals och tog honom till Profeten.

När Profeten såg Umayr i detta tillstånd sade han till Omar, "Släpp honom." Sedan vände han sig till Umayr och sade, "Kom närmare." Umayr gick närmare och sade, "Anim Sabahan [Arabisk hälsning från tiden av Jaholiyyah]." Profeten sade, "Allâh har gett oss en bättre hälsning än detta, Umayr. Allâh har gett oss hälsningen av frid; det är hälsningen av Paradisets människor. Varför har du kommit?" Umayr svarade, "Jag kom hit och hoppades på att få fångarna i dina händer friade, så snälla tillmötes gå mig." Profetens frågade honom, "Och vad är det här svärdet till för? Berätta sanningen. Varför har du kommit, Umayr?" Han svarade, "Jag har endast kommit för att få fångarna friade." Profeten sade, "Nej.

Du och Safwan ibn Umayyah satt nära Ka'bah och mindes era vänner som ligger begravda vid al-Qalib och sedan sade du, "Om jag inte hade haft någon skuld eller familj, skulle jag säkerligen gå ut och döda Muhammad. Safwan tog över din skuld och lovade att se efter din familj mot att du gick

med på att döda mig. Men Allâh är en barriär mellan dig och att du uppnår ditt mål." Umayr stod förvånad en stund, sedan sade han, "Jag vittnar om att du är Allâhs Sändebud. O Allâhs Sändebud, vi brukade förkasta allt gott du kom med och uppenbarelsen som kom till dig. Men mitt samtal med Safwan ibn Umayyah kände inte någon annan till. Vid Allâh, jag är säker på att endast Allâh kunde ha informerat om detta till dig. Prisade vare Allâh som har väglett mig till dig så att Han kan vägleda mig till Islam." Sedan vittnade han om att det finns ingen annan gud [värd att dyrkas] utom Allâh och att Muhammad är Allâhs Sändebud och blev Muslim.

Sedan beordrade Profeten sina följeslagare, "Undervisa er broder i hans religion. Lär honom Qur'an och frige hans fångar." Muslimerna var väldigt glada över Umayrs acceptans av Islam. Till och med 'Omar, som en gång hade sagt om honom, "En gris är sannerligen mer kär för mig än Umayr ibn Wahb" gick till Profeten och sade, "Idag, är han mer kär för mig än några utav mina egna barn."

The Companions of The Prophet av AbdulWahid Hamid